

nad ostatní úroveň dlážky bytu Z-eva. Nepřihlíží-li se tedy ani ke klenutí, jež nemusilo býti viditelným, byla by musila již tato vysoká pofoha komory a její spodek, který manžel žalobkyně sám pokládal za násyp, tedy za cosi umělého, u kupitele obezřetného vyvolati nutně zájem, proč tomu tak jest, co pod komorou asi býti muže, a byl by stačil prostý dotaz na dosavadního majitele nebo jinou osobu, s věcí obeznalou, by byl pravý stav poznal, a nelze souhlasiti s odvolacím soudem, aspoň v té povšechnosti — tvrdí-li, že přesahuje meze obyčejné opatrnosti, by si kupitel dům prohlížel i ze sousedních dvorů. V tomto případě aspoň bylo by to bývalo vzhledem na uvedené zvláštnosti polohy zadního traktu velmi záhodným i naléhavým. Uvádí-li znalec, že okolnosti ty mohly laikovi ujíti, nemění to na věci ničeho. Neinteresovaný laik ovšem si toho nemusil všimnouti, bedlivému kupiteli by byla však tato nápadná poloha při obyčejné pozornosti ujíti nemohla. Za takovýchto okolností dlužno za plně oprávněnou uznati výtku, že žalobkyně a její manžel při nabytí domu jednali nedbale a že tato nedbalost jest nepopíratelně příčinou pro tvrzenou jich neznalost skutečného stavu. Z toho důvodu není žalobkyně oprávněna, dovolávati se pro sebe důvěry v knihy veřejné, když důvodně za to míti jest, že by při zachování povinné opatrnosti byla mohla i musila seznati, že knihovní stav se skutečným stavem se nesrovnává. Vzhledem k tomu není třeba ani zkoumatí, jaký význam pro věc má chování žalobkyně a jejího manžela po knihovním nabytí domu vzhledem na vydržené právo žalovaných. Nicméně nelze bez zmínky přejíti, že i ta okolnost, že se žalobkyně a její manžel teprve v roce 1922 — tedy teprve za 15 roků po nabytí — jak dle závazného zjištění nižších soudů za to míti dlužno, dozvěděli poprvé o jsoucnosti komory, svědčí o tom, s jak malým zájmem a nepečlivostí se o svůj majetek starali. Okolnost tuto lze právem pokládati za závažný doklad pro správnost úvah, které pro bedlivost žalobkyně a jejího manžela před nabytím a při nabytí domu v roce 1906 jsou uvedeny. Vzhledem k tomu přiznati jest plnou oprávněnost mezitímnímu návrhu žalované strany na zjištění jejich námitkou uplatněného práva, jež dle své právní povahy jest služebností podzemního skladiště ve stavební parcele žalobkyně jakožto statku služebném ve prospěch domu žalované strany, a důsledně zamítnouti žalobní návrh jako neodůvodněný.

Čís. 5033.

Veřejná obchodní společnost v likvidaci jest oprávněna k vydražení prodávané nemovitosti, na níž jest pro ni zajištěna pohledávka.

K odstranění vady ve výkazu zastoupení vydražitele nutno dáti lhůtu a teprve po jejím marném uplynutí lze odepřiti příklep. Potřebné listiny lze po případě předložit až v řízení opravném.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, R I 393/25.)

Exekuční soud vyhověl odporu vymáhajícího věřitele proti udělení příklepu exekučně dražené nemovitosti firmě F. a spol. Důvody: Vymáhající strana zakládá odpor proti udělení příklepu na

Šu 184 čís. 7 ex. ř., totiž že jednak firmě F. a spol. jako společníci v likvidaci schází schopnost k vydražení nemovitosti, ježto dle čl. 137 obch. zák. společnost v likvidaci jedině k ukončení již běžných obchodů uzavřítí může také obchody nové, čehož však v tomto případě není, jednak podání bylo učiněno zástupcem nikoliv řádně vykázaným, jelikož JUDr. Karel F., který se dražby účastnil jménem shora uvedené firmy, nepředložil ověřeného výtahu z obchodního rejstříku, z kterého by bylo patrné, že Dr. Karel K. a František H., kteří jako likvidatoři jmenované firmy Dru Karlu F-ovi vystavili plnou moc, skutečně jsou zapsáni v obchodním rejstříku jako likvidatoři jmenované společnosti. Soud považuje odpor ve smyslu Šu 184 čís. 1 ex. ř. za oprávněný. Pokud se týče okolností prve uvedené, může firma F. a spol. v likvidaci ve smyslu čl. 137 obch. zák. jedině k ukončení již běžných obchodů uzavřítí obchody nové. Když pro společnost vázne na dotyčné nemovitosti značná zástavní pohledávka a pro uspokojení této pohledávky by samozřejmě bylo v zájmu firmy F. a spol., by dotyčnou nemovitost vydražila, má soud za to, že jsoucnost zástavní pohledávky nelze považovati za obchod již běžný, který by ve smyslu čl. 137 obch. zák. opravňoval společnost v likvidaci, uzavřítí obchod nový, v tomto případě tedy usedlost vydražiti. Poněvadž tedy firmě F. a spol. schází schopnost k vydražení nemovitosti, ježto se jedná o obchod nový, který ve smyslu čl. 137 obch. zák. firma v likvidaci nemůže uzavřítí, bylo odporu vyhověti. Rekursní soud udělil příklep firmě F. a spol. Důvody: Rekursní soud nesdílí názoru prvního soudu. Jest správné, že úlohou likvidatorů jest, spravovati majetek společnosti, jak to odpovídá účelu likvidace. Pokud to které jednání může k tomuto účelu vésti, lze posouditi jen na základě okolností případu. K působnosti likvidatorů, jak jest ustanoveno v čl. 137 obch. zák., může náležeti také nabytí pozemků, vyžaduje-li toho vyřízení likvidačních obchodů. V daném případě ručí pro firmu F. a spol. v likvidaci zástavní právo na vydražené nemovitosti za pohledávku 500.000 Kč. Při této výši pohledávky může býti ve značném zájmu firmy účastniti se dražby a vydražiti nemovitost, zvláště, když nejvyšší podání nestačí ke krytí její pohledávky a v nabytí nemovitosti spočívá prospěch pro věřitele. To posouditi nenáleží však soudu. Likvidatoři zastupují na venek ve smyslu obchodního zákona společnost. Ve vnitřním poměru jsou odpovědní společníkům. Nemůže býti řeči o tom, že chybí jim způsobilost k uzavření smlouvy anebo k nabytí nemovitosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Udělení příklepu firmě F. a spol. v likvidaci bylo k odporu vymáhajícího věřitele odepřeno prvním soudem z dvojího důvodu, jednak že jako firma v likvidaci, protože prý nejde u ní o ukončení neskončeného obchodu, není podle čl. 137 obch. zák. k vydražení prodávané nemovitosti oprávněna, a mimo to že dostavivší se za ni k dražbě Dr. Karel F. nevykázal se náležitou plnou mocí, ježto neprokázal výpisem z obchodního rejstříku, že ti, kdo mu plnou moc vydali, jsou k zastu-

pování firmy oprávnění. K otázce, zda je prvý z důvodů uvedených pro odepření příklepu opodstatněn, rekursní soud právem odpověděl záporně. a stačí poukázati na důvody napadeného usnesení, jež jsou v podstatě správné a nejsou vyvráceny vývody dovolacího rekursu, omezujícími se toliko na to, že prý jde o věc náhledu, kterého rekurentka nesdílí. Co se pak týče druhého důvodu pro odepření příklepu, dlužno poukázati na ustanovení Šu 186 odstavec druhý ex. ř., dle něhož přes podaný odpor nemá se přihlížeti k tomu, že není tu průkazu oprávnění k zastupování nebo zmocnění, když vada ta, dříve než se rozhodne o příklepu, byla odstraněna dodatečným předložením potřebných listin. Z toho plyne, že, je-li tu taková vada, nutno dříve, než soud rozhodne o odporu v tomto směru vzneseném, nejvyššímu podateli poskytnouti možnost k odstranění vady udělením mu lhůty, již jest vyměřiti s ohledem na osmidenní lhůtu Šu 185 ex. ř., a že teprve po marném uplynutí udělené lhůty odepření příklepu pro řečenou vadu může býti vysloveno. Když proto soud první stolice, nedbaje onoho předpisu, ihned při dražebním roku vyhověl odporu i pro vytýkanou vadu, že Dr. Karel F. se nevykázal náležitou plnou mocí, a odepřel udělení příklepu firmě F. a spol., aniž před tím Dru F-ovi udělil lhůtu k odstranění uvedené vady, nemohl tento nesprávný postup firmě F. a spol. býti na újmu; dlužno naopak uznati, že byla oprávněna, v řízení opravném zjednati nápravu dodatečným předložením potřebných listin, při čemž — ježto dodržení osmidenní lhůty Šu 185 ex. ř. nepřichází již v úvahu — stačilo, byly-li tyto listiny předloženy spolu s rekuresem. To firma F. a spol. také skutečně učinila, ježto spolu s rekuresem do usnesení prvního soudu, jímž příklep byl odepřen, předložila úřední vysvědčení, z něhož patrno, že osoby, které Dru F-ovi vydaly plnou moc, k zastupování firmy jsou skutečně oprávněny. Právem proto rekursní soud, který se tímto druhým důvodem, soudem první stolice pro odepření příklepu použitým, sice výslovně vůbec nezabýval, uvedenou vadu však předloženým úředním vysvědčením zřejmě pokládá za odstraněnu, vyhověv rekursu, udělil příklep firmě F. a spol.

Čís. 5034.

V případech Šu 371 čís. 1—4 ex. ř. dlužno povolití zajišťovací exekuci beze všeho, aniž by soud sám zkoumal věcnou potřebu zajištění vymáhané pohledávky. Proti nadbytečnosti zajištění lze tu zjednati odpor jen k návrhu dlužníka dle §§ 376, 377 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. května 1925, R I 397/25.)

Ku zajištění směnečné pohledávky, přisouzené platebním rozkazem, proti němuž byly podány námitky, domáhal se vymáhající věřitel exekuce záznamem zástavního práva v pořadí jistoty zřízené pro 100.000 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Účelem zajišťovací exekuce jest poskytnouti věřiteli při hrožícím nebezpečí možnost, by pro svou pohledávku, dosud nevykonatelnou a nezajištěnou, zjednal si zajištění proti